

другъ день, че тогазъ ще видишъ, какво нося въ дисагитъ. Сега още си мълча.

Той кивна съ глава и лицето му прие победоносенъ видъ.

— Какво нѣщо! Година да обикаляшъ около туй мѣсто, а да не знаешъ, че тамъ пещерата пука отъ рубета и жълтици. . . Сега вече е ей тужачка въ ржцетъ ми!

Гостуването на Йорга бѣше приятно за Нойкови. Всички знаеха, че той ще имъ разправя патилата си, ще имъ разкаже много весели случки, и затова всички обичаха да го слушатъ. Йорго знаеше, че неговитъ истории се харесватъ, та бързаше да ги украсява съ множество дребни измислици.

Ето задава се Йорги отъ пѣтнитъ врата цѣлъ ухилень. Хили се кърпената му абичка, потуркитъ, малкия калпакъ, направень отъ кожа на дива котка, хилятъ се цѣфналитъ му еминии, хили се всичко, което го окръжава.

— Лельо, чичо Йорги иде — обажда се нѣкой въ двора на дѣдови Нойкови.

Едва влѣзълъ и седналъ подъ чердака, около него се натрупва цѣлата Нойкова челядь и отъ всички страни се понасятъ весели подвиквания.

— Казвай сега, Йорге, де остави жълтицитъ, та идешъ съ праздни дисаги? пита Тодораки.

— Чичо Йорге — подвикватъ децата — дай баремъ едно рубенце.

Йорги се хили и дарява всѣко едно съ весель добродушенъ погледъ.

— И жълтици ще има, и рубенца ще има. . . Потрайте само. . . То съ траене става, — отвърща той, и червеното му лице продължава да се хили.